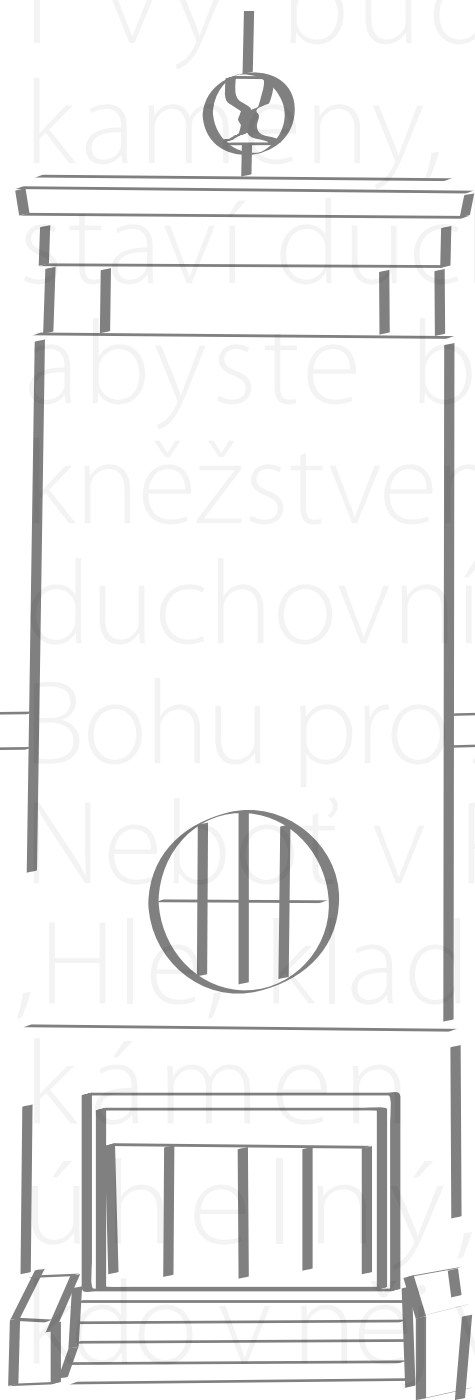

1937–2007

70 let chrámu Páně v Poličce
Českobratrská církev evangelická

I vy buďte živými kameny,
z nichž se staví duchovní
dům, abyste byli svatým
kněžstvem a přinášeli
duchovní oběti, milé Bohu
pro Ježíše Krista. Neboť
v Písmu stojí:
,Hle, kladu na Siónu kámen
vyvolený, úhelný, vzácný;
kdo v něj věří, nebude
zahanben.'

1 P 2,5–6

Neztrácejte odvahu, neboť bude bohatě odměněna. Potřebujete i vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno.
Žd 10,35–36

To první, co mne v souvislosti s evangelickým kostelem v Poličce napadne, jsou slova „vytrvalost“ a „odvaha“. Už v roce 1905 kupují poličští evangelíci pole nad Synským rybníkem, kde plánují postavit kostel. Do stavby se však budou moci pustit až za dalších třicet let. Má smysl jednat s výhledem do daleka...

Sbor se odhodlává ke stavbě kostela na sklonku třicátých let, v době, kdy politická ani ekonomická situace nevěstí nic dobrého. Sbor se nebojí si na stavbu půjčit. Dluhy bude splácet dalších dvacet let. Kdyby naši předchůdci jen pár let zaváhali, kostel by dnes nestál. Má smysl jednat odvážně...

Tatáž historie se o deset let později opakuje při výstavbě fary. Brzy po válce zve sbor svého prvního faráře a pouští se do stavby fary. To už není jen odvaha, to snad je hazard. Sbor ještě nesplatil kostel a už buduje faru. Ovšem kdyby se pro stavbu nerozhodli právě tehdy, v roce 1947, fara by patrně nestála dodnes.

Myslím, že tady je čemu se učit. Jak onomu výhledu do budoucna, tak i odvaze, s níž rozpoznáme okamžik, který volá k činu.

A když vycházel z chrámu, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pohleď, Mistře, jaké to kameny a jaké stavby!“ Ježíš mu řekl: „Obdivuješ ty velké stavby? Nezůstane z nich kámen na kameni, všechno bude rozmetáno.“
Mk 13,1–2

A přece se nescházíme kvůli kostelu. I tato oslava sedmdesáti let není oslavou stavby. Využíváme tuto příležitost, abychom Pánu Bohu poděkovali. Abychom si připomněli jeho péči, lásku a provázení na cestě, kterou jsme prošli.

Nedivím se onomu učedníkovi, že obdivoval jeruzalémský chrám – velkolepou budovu, stavbu nedávno pompézně přebudovanou Herodem Velikým, symbol dějin Izraele i jeho současnosti. „Podívej“, říká onen učedník, „jaké to stavby.“ To je naše dědictví po otcích. A my jsme je ještě rozšířili, ozdobili a takové dědictví předáme svým synům. „Nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozmetáno“, odpovídá Ježíš. A skutečně, o nějakých pětatřicet let později vtrhnou do Jeruzaléma římsí vojáci a z chrámu nezůstane nic.

V té Ježíšově ostré reakci je otázka. Je-li chrám oním dědictvím, které předáváte svým synům, jaká pak bude vaše víra? Když uvážete svou víru na stavbu, na instituci, na tradici, na to „jak to vždy bývalo“, „jak se to vždycky dělávalo“ – co si počnete až vše bude jinak?

Přeji poličskému sboru, aby mu kostel byl i nadále místem setkávání, ne však jeho podstatou. Aby mu byl kostel střechou nad hlavou, ten pravý domov však aby hledal a nacházel jinde.

Vy jste Boží pole, Boží stavba... Nikdo nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení,

či ze dřeva, trávy, slámy – dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni... Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? 1 Kor 3,9–16

Církev, společenství sboru, to je stavba. A ne stavba ledajaká. Vystřídala se na ní pěkná řádka architektů. Někteří se zvučnými jmény, jiní bezejmenní. Na tom nakonec tolik nesejde. To podstatné je základ, na kterém sbor stojí. Pokud je tím základem sám Kristus Pán, je stavba důkladně založená. Dokud základem našeho sboru bude touha slyšet Boží slovo, společně o něm přemýšlet, jít cestou, kterou nás vede, a na této cestě se vzájemně podpírat a vytahovat se z průšvihů, když do nich zapadneme, stojí naše společenství na dobrých základech.

A jak je to s těmi staviteli? Stavitelé našeho sboru nejsou pánové Mach a Kozák. Jistě, ti nám postavili kostel, v němž se scházíme; odvedli poctivou práci, všechna čest. Ovšem staviteli našeho sboru jsme my, každý z nás. My jsme ti, kdo náš sbor vytvářejí, kdo určují, jak bude vypadat. Každý z nás. Nejen ti, kdo chodí do kostela často. I ti, kdo přijdou zřídka kdy.

A co ten podivný stavební materiál? Zlato, stříbro, drahé kamení – dřevo, tráva, sláma? Tady nejde jen o stavitelství, ale o něco víc. Pavel tu mluví o zkoušce ohněm. O testu, kterým neprocházíme každý den, ale čas od času čeká každého z nás. O testu, který prověří, co jsme až dosud hlásali, na čem jsme až dosud stavěli. Výheň zkoušky zlato přetaví v ještě čistší, v ještě skvělejší kov; zatímco dřevo a slámu spálí na popel. O jakém testu to Pavel mluví? Má na mysli nemoc? Nebo politický tlak? Nebo obtížnou rodinnou situaci? Ztrátu zaměstnání? Osamění? Stáří? Nevím, možná je to pro každého z nás něco jiného.

„...budete přijati do věčných příbytků.“

Lk 16,9

Když Izraelci umírají, umírají v naději, že budou přijati „do věčných příbytků“. Alespoň tak to my překládáme. Ovšem to slovo „příbytek“ není přesné. Doslovný překlad je „budete přijati do věčných stanů“. To není náhoda – ty stany nám otevírají vzpomínku na putování Izraelců pouští, na tu dobu, kdy cestovali bez domova, bez pevného zázemí a bez vnějších jistot. Současně to byl čas, kdy nebyli sami, Pán Bůh jim byl svou přítomností na blízku. Místem ke slyšení Božího slova nebyl žádný kostel ani chrám, žádná pompézní stavba, ale stan. Stan, který bylo možné kdykoli sbalit a pokračovat v cestě.

Mana, kterou Izraelci dostali jeden den, se již druhý den nedala jíst. A znovu byli odkázáni na milosrdenství Hospodino. Jen milost Boží je stálá, vše ostatní je pomíjivé. Tak to zažívali ve stanech uprostřed pouště. Počítejme s pomíjivostí, svou vlastní i lidí a věcí kolem nás. Užívejme kostel, který jsme zdědili. Zacházejme s ním však s vědomím, že jednou nebude. Mysleme na ono *POTOM*.

Církev je společenství poutníků. Společenství těch, kdo se nikdy a v ničem tak docela napevno neusadili. Prává vlast křesťanů je jinde.

A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha... Avšak chrám jsem v něm nespatrił: Jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek. Zj 21,1–2.22

Jan Dus

Sedmdesát let poličského kostela ••

V letošním roce oslaví poličský sbor sedmdesátileté výročí otevření chrámu Páně. Úmysl postavit vlastní kostel pochází již z roku 1905, kdy byl zakoupen pozemek za Synským rybníkem. Teprve ve třicátých letech se tento úmysl začal realizovat. Při sborovém shromáždění dne 7. dubna 1935 bylo jednomyslně usneseno vystavět kostel. Podle náčrtků Bohumíra Kozáka, předního českého funkcionalistického architekta, zhotovil plány místní stavitel Josef Mach, kterému byla také celá stavba zadána. Se stavbou se započalo v létě 1936 (základní kámen položen 6. července) a kostel byl ještě toho roku pokryt střechou. Na jaře roku 1937 byla stavba dokončena. Interiér (lavice, stůl Páně, kazatelna, osvětlení) byl proveden podle návrhu arch. Ladislava Kozáka (bratra Bohumíra). Celkový náklad činil 280 000 Kč.

Slavnostní otevření nového chrámu Páně se konalo v den Mistra Jana Husa 6. července 1937 za účasti asi 3 000 osob. Po rozloučení se starou modlitebnou bral se průvod městem do nového chrámu Páně. Zde otevřel a odevzdal chrám jeho účelům bratr synodní senior Dr. Josef Souček z Prahy. Slavnostní kázání vykonal bratr farář Dr. Viktor Hájek z Brna.

Náš sbor si připomene tuto událost při sborovém shromáždění 7. října 2007 za účasti bratra synodního seniora Joela Rumla a dalších hostů. K tomuto výročí jsme také zakoupili nové digitální varhany. Dosud sloužilo elektrické pedálové harmonium, které naši předci zakoupili jako provizorní řešení. Jsme rádi, že toto provizorium konečně končí.

Ať máme na mysli slova žalmistova – „Zaradoval jsem se, když mi řekli: Půjdem do Hospodinova domu! A naše nohy již stojí ve tvých branách, Jeruzaléme“.

Jarmil Feltl

•• Prof. Ing. Dr. Bohumír Kozák (1885–1978)

Přední český funkcionalistický architekt. Projektoval mnoho významných staveb v Praze i po celé republice. Připomeňme jeho projekt areálu lékařských a sociálních ústavů v Praze-Horní Krči, dnes známých jako Thomayerova nemocnice. Významnou architekturou je rovněž budova naší církve v Praze-Nuslích. Pro naši církev a pro Církev československou husitskou vyprojektoval budovy v Poděbradech, Čáslavi, Prostějově, Zruči nad Sázavou, Poličce a v dalších místech. K jeho zálibám patřilo cestování. Jako výtečný kreslíř při cestách do ciziny i po českém venkově pořizoval tužkové kresby s neuvěřitelnou autentičností. Jeho kresby vyšly knižně v několika tematických celcích.

Jeho bratr Ladislav vypracoval pro náš kostel návrh interiéru (lavice, stůl Páně, kazatelna, osvětlení) v době, kdy pracoval na realizaci sanatoria ve Vyšných Hágách na Slovensku.

Přepis dopisu Ing. B. Kozáka Rud. Teplému otištěného na protější straně:

ING. B. KOZÁK

úředně autorisovaný civilní technik
pro architekturu a pozemní stavby

V PRAZE II.

V PRAZE, dne 30. září 1935

Václavské nám. 49

Vážený pane!

K Vašemu ct. dopisu z 26. t. m. sděluji, že samozřejmě jsem ochoten Vám posloužiti seč jsem svou radou nebo posudkem, jako i jiným sborům činím.

Mám dojem, nebo snad domněnku, že jsem Vám již v tomto smyslu odepsal. Oklamala mne paměť, či dopis nedošel?

Prosím Vás tedy za prominutí. Račte mi poslat přesný situační plán pozemku i s okolím a okolními stavbami, s orientací k světovým stranám a jednu nebo dvě fotografie tohoto stavebního místa i s okolím. Dále prosím o sdělení promyšleného stavebního programu a udání všech přání, pokud se zjevu architektonického týče i maximálního nákladu stavebního.

Bude-li nesbytno, dojeďu do Poličky shlédnouti věc a dohodnouti se s Vámi osobně.

Váš v bratrské úctě

oddaný Ing. B. Kozák

P. T. Panu

p. Rud. Teplému

v Poličce čp. 257

ING. B. KOZÁK

úředně autorisovaný civilní technik
pro architekturu a pozemní stavby

V PRAZE II.

V PRAZE, dne

20. září 1935

Václavské nám. 49

Vážný pane!

K Vašemu d. dopisu z 16. 9. m. překládám, že samozřejmě
jsem ochoten Vám posloužit, což jsem rovněž radou
nebo pomůckou, jako i jiným občanům civilním.

Mám dojem, nebo snad domněnku, že jste
Vám již v tomto případě odpychal. Oblomali jsme
paní, či dopis nedošel?

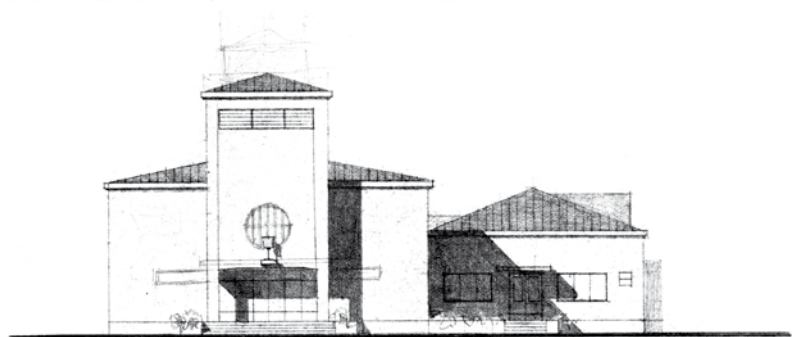
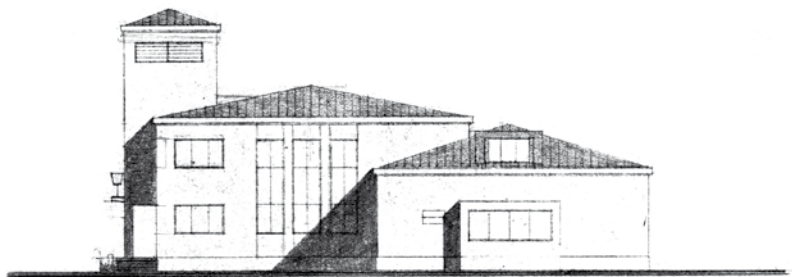
Pořádek Vás tedy ze prvním. Radační
palat, přímý otiskem plán pozemku i s okolím
a okolními stávkami, s orientací k ostatním
stranám a jedním nebo dvěma fotografiemi tohoto
stavbyho místa i s okolím. Dále proin. o sledování
proměnlivého stavbyho programu a sledování všech
právních, pokud se týká architektonického typu
i maximálního nákladu stavbyho.

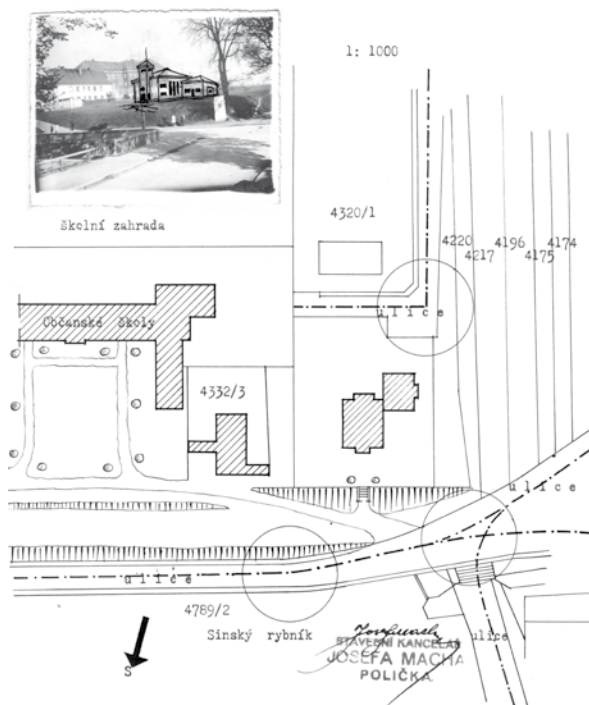
Bude-li analyticky, dojednu d. Polický sledování
věci a dohodnout se s Vámi osobně.

Váš v bratrské úctě

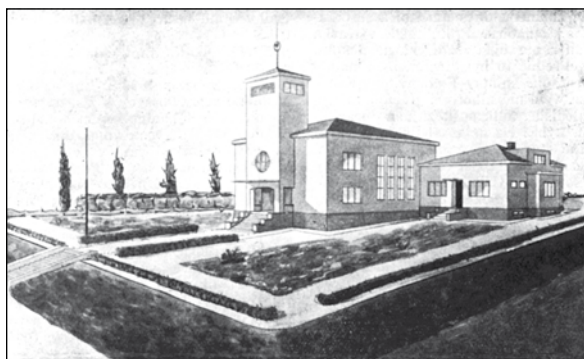
oddaný Ing. B. Kozák

P. T. Panna
p. Rud. Tepláček
o Poličce čp. 257.

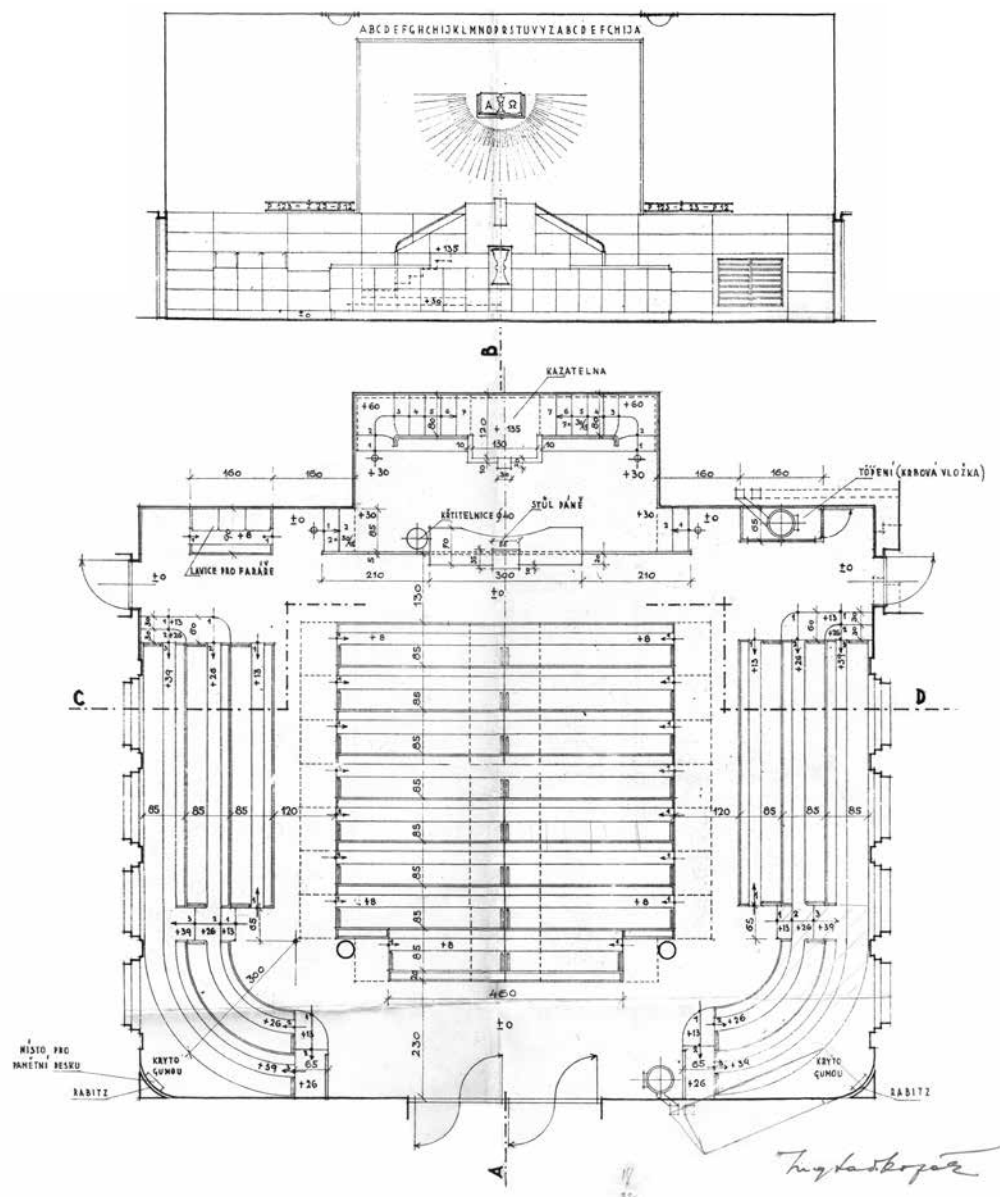
Kozákův návrh byl následně rozpracován poličským stavitelem J. Machem. Situační pláněk vlevo pochází z této rozpracované dokumentace

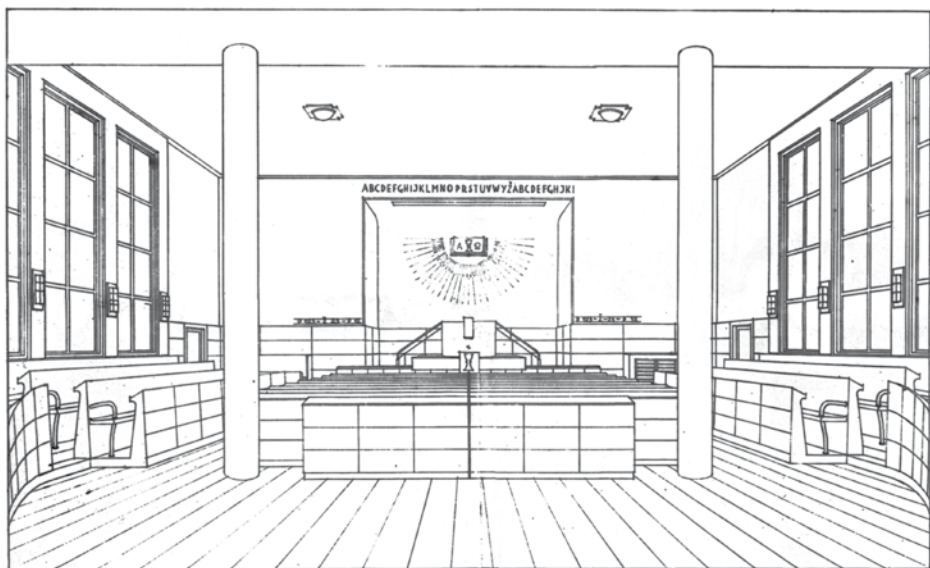
Plán kostela vypracovaný podle Ing. B. Kozáka (převzato z Jitřenky č. 10 z roku 1936)

Na předchozí straně:

Návrh kostela od Ing. B. Kozáka (jihozápadní průčelí, severozápadní průčelí a plán přízemí)

Návrh interiéru kostela od Ing. L. Kozáka (pohled ke stolu Páně a půdorys)

Návrh interiéru kostela od Ing. L. Kozáka ve srovnání se stavem v roce 2007

•• Vzpomínky na otevření kostela v Poličce

Upozorňuji, že mi bylo v té době devět let a že proto budu sdělovat jen své dojmy, které nemusejí odpovídat skutečnosti. Nepamatuji se, že bychom v rodině o této události někdy podrobněji mluvili v mé dospělosti, což by upevnilo mé vzpomínky, ale zase na druhé straně zkreslilo mé tehdejší dojmy.

Na kladení základního kamene se již nepamatuji přesně, ale velký dojem na mě učinilo poklepávání kladívkem, a myslím, že tehdy byl slunečný den.

Další vzpomínkou je účast na jedněch bohoslužbách v Poličce, kde starší a jiní významní členové sboru upisovali příspěvky na stavbu kostela. Zvláště na mě zapůsobil pan Háček, asi částkou, kterou upisoval.

Ale nyní k vlastnímu otevření kostela. Nejprve jsme se sešli v místnosti, kde se doposud účastníci bohoslužeb scházeli. Byla v rohové budově v ulici, kde je dnes muzeum, ale na straně vzdálenější od náměstí. Myslím, že je tam dnes nějaký obchod. V budově bydlel také domovník a kostelník v jedné osobě, myslím, že se jmenoval Andrlík. Nebyl jsem tam poprvé, ale vždy na mě působila dost skličujícím dojmem, protože mi připadala (asi ve srovnání s borovským kostelem) malá (myslím, že jsem kapacitu odhadoval na čtyřicet účastníků) a tmavá. Mám pocit, že byla klenutá, snad bývalá hospoda.

Panoramatický pohled na shromáždění při slavnosti položení základního kamene ke stavbě kostela 6. 7. 1936 (sestaveno ze čtyř dochovaných fotografií)

Mám dojem, že se slavnost konala odpoledne, aby se mohli zúčastnit hosté, ale nejsem si tím úplně jist. Tentokrát byla ta stará bohoslužebná místnost úplně plná (snad se všichni dovnitř ani nevešli) a pobožnost byla jen krátká. Potom jsme se vypravili jako procesí k novému kostelu. Měl jsem tehdy dojem, že je nás mnoho, nejméně sto lidí, i když jsme se do nového kostela potom pohodlně vešli. Snad někteří, kteří se do staré místnosti nevešli, čekali zatím venku. Pochopitelně tam byla většina staršovstva z mateřského sboru v Borové a početná delegace ze Širokého Dolu, asi také hosté z okolních sborů, ale to jsem si tehdy neuvědomoval. Kostel je dobře situován a působí reprezentačním dojmem. Tehdy byl ještě bez fary. Překvapilo mě, to si dobře pamatuji, že je nový kostel tak veliký a světlý (při návštěvách v posledních letech už mi tak veliký nepřipadá). O vlastním programu při zahájení už nic nevím, ale připadal mi nekonečně dlouhý, hlavně projevy hostů.

K otevření kostela byl vydán několikastránkový leták, kde byla mimo jiné také báseň mého otce. O obsahu básně nic nevím, jen že byla asi na stránku, ale velmi to na mě zapůsobilo.

Tak to je asi vše, co si pamatuji. Kolik toho se mi v paměti zkreslilo, to už nevím. Že si událost dodnes pamatuji, znamená asi, že na mě opravdu zapůsobila.

Od té doby jsem byl v poličském kostele jen několikrát (naposledy ještě za života syna kurátora Vencovského), ale v každém případě členům sboru přeji, aby sbor prosperoval a kostel se zaplňoval jako tehdy.

Jan Pokorný (syn tehdejšího borovského faráře Vladimíra Pokorného)

Stavba kostela

Dokončování schodiště ke kostelu

Pamětní stužka

Něco ze vzpomínek na poličský sbor ..

Poličské období 1947–1960 tvořilo nezapomenutelnou část mého života. Narodil jsem se před sedmdesáti lety ve zdejší porodnici, několik dnů po slavnostním otevření poličského chrámu Páně. Spatřil jsem světlo světa též díky porodní asistenci paní Volfové, pravidelné účastnici bohoslužeb, která mi posléze tuto skutečnost několikrát připomněla. V mých deseti letech jsme se přistěhovali do Poličky z nedalekého Jimramova, aby otec zde jako první farář čerstvě samostatného sboru sloužil plných třináct let. Prvé dva roky jsme bydleli v bytě na sídlišti, zvaném Berlin, než se dostavěla fara. Tato životní etapa je obdobím mého tělesného i duševního zrání. Mám pocit, že mně zdejší sbor dal mnoho dobrého. Vzpomínám na sborovou atmosféru, plnou mnohých aktivit a smělých odhodlání, do kterých se mladý samostatný sbor vrhal. Potkal jsem v něm celou řadu osobností, které ve mně zanechaly hluboké vzpomínky a nepochybně formovaly moji životní orientaci. Nebylo jich málo, nemohu všechny vyjmenovat, avšak přece jen si dovoluji jich několik zmínit. Byli to nezapomenutelní učitel Mach, prof. Vencovský, varhaník a sbormistr Feltl, kurátor Kučera a bývalý voják Oppa. Nelze ovšem opominout pro sbor nepostradatelnou a obětavou Růženku Teplou, výbornou zpěvačku a také věrnou součást naší rodiny. Oslovily mne časté diskuse, které vedl otec s poličskými bohoslovci, později výraznými faráři – Janem Vencovským a Vladimírem Kučerou. V tomto čase se probouzel můj celoživotní zájem o hudbu. Začal jsem pravidelněji doprovázet zpěv při shromáždění, dirigovat nejen sborový pěvecký kroužek, ale i pěvecké seskupení z několika vysočinských sborů. V tu dobu se probouzel též můj zájem o aktivní sportování. Dokonce jsem několik roků hrával lední hokej za Poličku. Jak známo, padesátá léta nebyla snadná. Bývalý komunistický režim se i zde velmi silně projevoval, zejména ve vztahu k církvi. Lidé se začali bát a postupně se vytráceli z účasti na sborových aktivitách. Na gymnázium v Poličce jsem se hned nedostal a musel jsem jít studovat, spolu s několika spolužáky, do vzdáleného Lanškrouna, abych byl vytržen z rodinného vlivu. Tento experiment se neukázal tehdejšímu režimu efektivní a po roce jsem se vrátil studovat do Poličky. Bylo by toho jistě mnohem více ke vzpomínce na zdejší sbor, ale i na mimosborové aktivity poličského kulturního života. Závěrem bych rád popřál poličskému sboru, aby Pán Bůh i nadále mu žehnal svou milostí a přiznával se k jeho práci. Krátce před smrtí můj dvaadvadesátiletý otec odpověděl, v jednom rozhovoru pro časopis, na otázku po budoucnosti církve Kristovy, že se na budoucnost církve, která prošla mnohými zkouškami, dívá s nadějí podle žalmisty: „Kolem Jeruzaléma jsou hory, kolem svého lidu je Hospodin, nyní i na věky.“

Pavel Prosek

•• Stručné dějiny českobratrského evangelického sboru v Poličce

Město Polička patřilo až do roku 1620 k těm místům, která od dob husitských zůstávala věrna slovu Božímu a přidržovala se kalicha. Po osudné bitvě na Bílé hoře se Polička následkem násilných zásahů stala katolickou. Změna byla tak hluboká, že po vydání tolerančního patentu roku 1781 nebylo v Poličce nikoho, kdo by se byl přihlásil k bibli a kalichu.

Okolo roku 1800 se začali na dolním předměstí usazovat evangelíci, kteří se přistěhovali z Širokého Dolu. Tím vznikly počátky budoucího filiálního sboru, který byl spravován z Telecího. Spojení bylo ale nesnadné, hlavně v zimě, a tak již roku 1861 bylo upsáno ke stavbě kostela 8 000 zlatých. Pro nepříznivé okolnosti však ke stavbě nedošlo.

Zemřelí byli pochováváni na evangelický hřbitov ve Staré Kamenci. Roku 1878 byl zřízen vedle katolického hřbitova v Poličce evangelický hřbitov nákladem 1 052 zlatých.

První evangelické bohoslužby po době temna byly konány dne 22. dubna 1883 v bytě Josefa Novotného v Riegrově ulici č. 47 farářem Josefem Martínkem z Telecího. Ochotou Josefa Novotného byla v jeho domě již v říjnu téhož roku zřízena modlitebna. V ní pak pravidelně jednou za měsíc konal bohoslužby farář Josef Martínek z Telecího. Ostatní neděle vykonával čtené bohoslužby zmíněný Josef Novotný.

Při úředním sčítání lidu v roce 1880 se hlásilo k evangelickému vyznání 117 osob.

Roku 1890 zažádali poliští evangelíci Vrchní evangelickou církevní radu ve Vídni o zřízení filiálního sboru. Žádosti bylo vyhověno a výnosem č. 721 ze dne 12. dubna 1890 byl zřízen filiální sbor v Poličce k mateřskému sboru v Telecích.

V červnu téhož roku bylo zvoleno šestičlenné staršovstvo, kurátorem zvolen František Lopour. Roku 1899 koupil sbor dům č. 117 v Tylově ulici za 7 700 zlatých. V přízemí byla zřízena modlitebna, která byla otevřena 8. září 1899 za účasti farářů Josefa Martínka z Telecího, Václava Milera z Borové a Václava Losy z Ameriky. Sloužila svému účelu až do roku 1937. Bohoslužby vykonávali střídavě faráři z Telecího a Borové, v roce 1904 a 1905 také farář Gerža z Borovnice. Dle úředního sčítání lidu v roce 1900 bylo v Poličce 173 evangelíků.

V roce 1905 byl zakoupen ke stavbě kostela pozemek za Synským rybníkem. K realizaci ale nedošlo.

Pro lepší spojení byl sbor v roce 1915 připojen ke sboru v Borové za faráře Vl. Čecha. Při sborovém shromáždění v roce 1935 bylo usneseno postavit kostel. Podle návrhu arch. Kozáka realizoval stavbu místní stavitel Josef Mach. Se stavbou bylo započato v roce 1936 a dokončena byla v létě 1937. Celkové náklady činily 280 000 Kč. Slavnostní otevření se uskutečnilo 6. července 1937 za účasti synodního seniora Dr. Josefa Součka.

V období první republiky se sbor rozrůstá nejen počtem, ale i svojí aktivitou. Začíná pracovat sdružení mládeže a úspěšně se rozvíjí činnost pěveckého kroužku. Pro zlepšení

hudebního doprovodu bylo v roce 1941 zakoupeno elektrické pedálové harmonium. V období druhé světové války administrují sbor faráři Vladimír Pokorný z Borové, Otakar Kadlec z Telecího a Oldřich Videman z Borové. Po válce a odsunu německých starousedlíků osidlují vesnice na východ od Poličky také evangelíci z Vysočiny. Sbor se rozrůstá. V roce 1946 podal sbor žádost o osamostatnění a od 1. září 1946 se stává samostatným. Protože chce sbor povolát svého faráře, rozhodl o stavbě fary.

V roce 1946 povolává sbor za svého prvního faráře Otu Proska působícího v Jimramově.

V roce 1947 je stavba fary zadána staviteli Josefu Machovi. Stavba je dokončena za rok, náklad činil milion korun. V roce 1947 je také prodána stará modlitebna za 150 000 Kč.

Po nástupu komunistů k moci se postupně prohlubuje ateistická propaganda. To se také odrazilo v aktivitě a činnosti sboru. Po odchodu faráře Oty Proska do Prahy, byl zvolen farářem sboru ThDr. Josef Sládek, výrazný starozákoník, který se podílel na moderním ekumenickém překladu bible, který vyšel v roce 1979. Věřící jsou diskriminováni ve společnosti a ze strachu se postupně vytrácejí ze sborové aktivity. K oživení sborové činnosti dochází až po pádu komunismu s příchodem faráře Jana Dusa v roce 1996.

Podle materiálů J. Novotného a B. Šauera zpracoval a doplnil Jarmil Feltl

Faráři sboru

ThB. Ota Prosek	1946–1960
ThDr. Josef Sládek	1960–1994
Mgr. Jiří Tytl	1994–1996
Mgr. Jan Dus	1996–dosud

Kurátoři sboru

František Lopour	1890–1922
Čeněk Hruběš	1922–1925
Bohuslav Lopour	1925–1931
František Oppa	1931–1936
Josef Kučera	1936–1972
Eduard Vencovský	1972–1984
František Dvořák	1984–1984
Bohuslav Šauer	1984–1998
Jiří Teplý	1998–2004
Jarmil Feltl	2004–dosud

•• Nové digitální varhany

K 70. výročí otevření chrámu Páně byly zakoupeny nové dvoumanuálové digitální varhany Prestige 60 od italské firmy Viscount. Sbor srdečně děkuje všem dárcům, kteří na koupi varhan přispěli.

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zvítězil svou pravicí, svou svatou paží!

Hlahol Hospodinu, celá země, dejte se do plesu, pějte žalmy, pějte Hospodinu žalmy při citeře, při citeře necht' zazvučí žalmy; s doprovodem trub a polnic hlaholte před Hospodinem Králem!

Ž 98,1, 4–6

Vydal farní sbor Českobratrské církve evangelické v Poličce
ku příležitosti 70. výročí stavby chrámu Páně nákladem 500 výtisků

Z historických pramenů sestavil Jarmil Feltl

Fotografie na obálce: exteriér a interiér kostela, srpen 2007

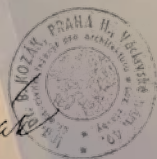
Vnitřní strana obálky: fotografie ze života sboru

Grafická úprava a sazba Tomáš Feltl – TFSofT

Tisk K&B tisk, s. r. o., Letovice

září 2007

Sbor Českobratrské církve evangelické v Poličce,
Nábřeží svobody 561, 572 01 Polička; tel.: 461 724 050
policka@evangnet.cz; www.policka.evangelnet.cz

J. B. Kozák

